

Ørkenens sønners elskelige platte humor

af Dorte Toft

Publiceret 02/11/2019 i Kultur/Scenekunst

SHOW // ANMELDELSE – Hvilken lise for sjælen. Ørkenens Søner står for humor, der alene er til for morskabens skyld, ikke for at jorde nogen. De fire herrer leverer et perfekt musikalsk show, der sætter lattermusklerne på overarbejde, men som også minder publikum om, hvor vigtigt det er ikke altid at være voksen. Journalist Dorte Toft, der aldrig havde set Ørkenens Søner på scenen før, overgav sig totalt til herreværelset.

Hvad mere kan hjertet begære, når sjov bare skal være sjov, og alvoren skal have sig en fridag? Drag til Dyrehaven, til en aften med den fineste platte humor, musikalske ørehængere, udsigt til nøgne herrerøve samt et publikum, der på overdådig vis bidrager til stemningen i Cirkusteltet på Bakken. Ørkenens Søners niende show, *Fez i en hornlygte*, er en lise udi godmodig, dybt professionel underholdning.

Det var min debut med Ørkenens Søner, og turen ind i det herreværelse skete med en vis nervøsitet. Den viste sig at være ubegrundet, og hvad der var i vente, blev antydnet allerede ved den røde port ind til Bakken. Jeg gik i hælene på tre mænd iført højt humør, rød fez, sort habit og hvidt skråbånd, og inden længe stod det klart, at forlystelsesparken nord for København den aften måtte være rammen for den største forsamling af ørken sønner nord for Sahara – mange af

“

Sæd og skik fik en helt ny betydning, fezzen havde mange tolkninger, og selvfølgelig var der riiiiigeligt med pik og anden herlig lummer tale.

Premieren fandt sted torsdag, altså på Halloween-aftenen, perfekt til at kunne åbne med gys og grin, og det blev med Niels Olsen som Frankensteins monster. Synet udløste knuder på synsnerven, idet reservedele var sluppet op, så monstret var endt bentøj fra en letlevende dame. Men ”allehelsekostaften” er jo til for at vække de døde til live.

Ordspil som det ovenstående og små citater myldrede ned på blokken under forestillingen. Sæd og skik fik en helt ny betydning, fezzen havde mange tolkninger, og selvfølgelig var der riiiiigeligt med pik og anden herlig lummer tale.

Oveni kom musikken – alle de klassiske ørehængere, der hører ørkenshowet til, forsynet med et humoristisk twist, lige fra indledningsnummeret, hvor Grev Dracula (Henrik Koefoed) udskiftede teksten til *Jeg bli'r så glad når solen skinner*, til afslutningsnummeret med det såre upolitisk korrekte omkvæd ”Alle går rundt og forgriber sig”.

Politisk ukorrekt

Forestillingen er alt andet end politisk korrekt, men altid på den godmodige måde, om identitetspolitik, samtykkelovgivning, kønsforvirring eller krænkelserjagt. Det er lysår fra den kalorielette ”hån, spot og latterliggørelse”, der er så populær hos visse andre i underholdningsbranchen.

De fire optrædende har i repertoiret faste indslag, en slags føljeton fra show til show, men er man førstegangsgænger, er der fin hjælp at hente på [Wikipedia](#). Grundigheden i omtalen kan i øvrigt være endnu et tegn på, at de fire herrers univers har en såre dedikeret fanskare.

Karlegymnastik indgår fast i repertoire, og stemningen blev sat i træg, jysk dialekt. Handlingen gik dog i helt anden retning. Der var noget for "husarerne", i hvert fald de kvindelige, udløst elegant af skiftende musikstykker lige fra Joe Cocker, til Marvin Gaye og David Rose.

Morten Korch i hashtåger

Gyllegården, der vist må betegnes som en Morten Korch-film skrevet i munter hashtåge, fungerede også fint som et selvstændigt afsnit, med ikke mindst sexhungrende, gamle Grethe (Søren Pilmark), som en fornøjelig oplevelse.

I nummeret *Magi*, ender tryllekunstneren (Søren Pilmark) med at præstere et flot, møgforvirret forsvindingsnummer, og undervejs var det især tryllekunstnerens hjælper, også kaldet Slagter-Bob (Niels Olsen), der fik salen til at sprutte af grin.

Og så er der Fjertomanen (Asger Reher)! Han kan forunderlige ting med sin bagdel, og hvor ville jeg gerne have været en flue på væggen i herreværelset ved tilblivelsen at den akt. Der indgår en centrifuge.

Det var også aftenen, hvor der blev afsløret dybe hemmeligheder. Fra Tintin-universet var det ikke mindst den en gang så unge, tynde eventyrer, der fortalte sig om et tabu. Og senere udlevede en bedemand en anden bedemands hemmelighed, og som denne dog bliver krænket.

Blandt de faste elementer er mellemakter i form af forud produceret materiale på storskærm. Denne gang var der blandt bagedyst på skærmen inklusive en storbrystet illustration af æltningskunst. Og så var der gamle biografreklamer.

Ørkenens Sønner med publikum er som verdens sjoveste fætter/kusinefest med overrislede, muntre og kvikke onkler, der også gerne giver den fuld gas iklædt dametøj og bøsseantydninger.

En reklame for Amo-mel, udløste skraldergrin fra kvinder og mænd, så teltdugen vist flagrede. "Du er så dygtig", siger manden til sin smukke hustru, der rækker det nybagte franskbrød frem mod ham. Hun

replikerer, at det da er så let at bage med Amo-melet. ”Og morsomt!” ...
Menu
Hvad *Mad Men* – reklamemændene – dog fandt virksomt også den gang.

Ørkenens Sønner med publikum er som verdens sjoveste fætter/kusinefest med overrislede, muntre og kvikke onkler, der også gerne giver den fuld gas iklædt dametøj og bøsseantydninger. Diskret, bag det hele, høres den fineste ledsagelse, via et enkelt instrument, en guitar, med dygtige Troels Skovgaard på strengene.

Mange i showbiz kunne lære af de ældre herrer, ikke mindst i en tidsalder, hvor skuespillere mumler på skærmen, og unge sangere er afhængige af autotune. Håndværket på scenen er præget af de erfarnes professionalisme og overskud.

Det bliver til seks af seks stjerner, for der er intet negativt at sige. De fire kunne teksterne, der var ganske få fortællelser og et bette grineanfald, der hurtigt kom under kontrol. Kulisserne kunne ikke være bedre, ej heller kostumerne, hvor ikke mindst et langt, fjerbesat negligé lyste op.

Et enkelt, kort nummer funkede ikke for mig, men var klart en lille ceremoni for sønnerne i salen. Så næste gang tager jeg kønsskifte for en aften. Fezzen har jeg.

Ørkenens Sønner

Med Søren Pilmark, Niels Olsen, Henrik Koefoed, Asger Reher og Troels Skovgaard (på guitar)

Bakken, Cirkusteltet

Frem til 21. december i Teltet på Bakken

I januar 2020 i Tivoli Glassalen

Foto: PR

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

ASGER REHER

HENRIK KOEFOED

NIELS OLSEN

ØRKENENS SØNNER

SØREN PILMARK

TELLET

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

**Mød mig på
Cassiopeia – det
blev en musical
(heldigvis)**

DORTE TOFT SENESTE ARTIKLER

Dorte Toft er journalist og forfatter. Hun indledte sin karriere som programmør, tog siden journalistuddannelsen, men fastholdt i sit mangeårige virke som journalist interessen for teknologiudviklingen.

I disse år er fokus især på kunstig intelligens, robotter, der skal færdes blandt mennesker, samt overvågningstruslen. Blandt de øvrige fokusområder kan nævnes svindel, chikane via nettet samt køn - også i relation til uddannelsesvalg og fordomme.

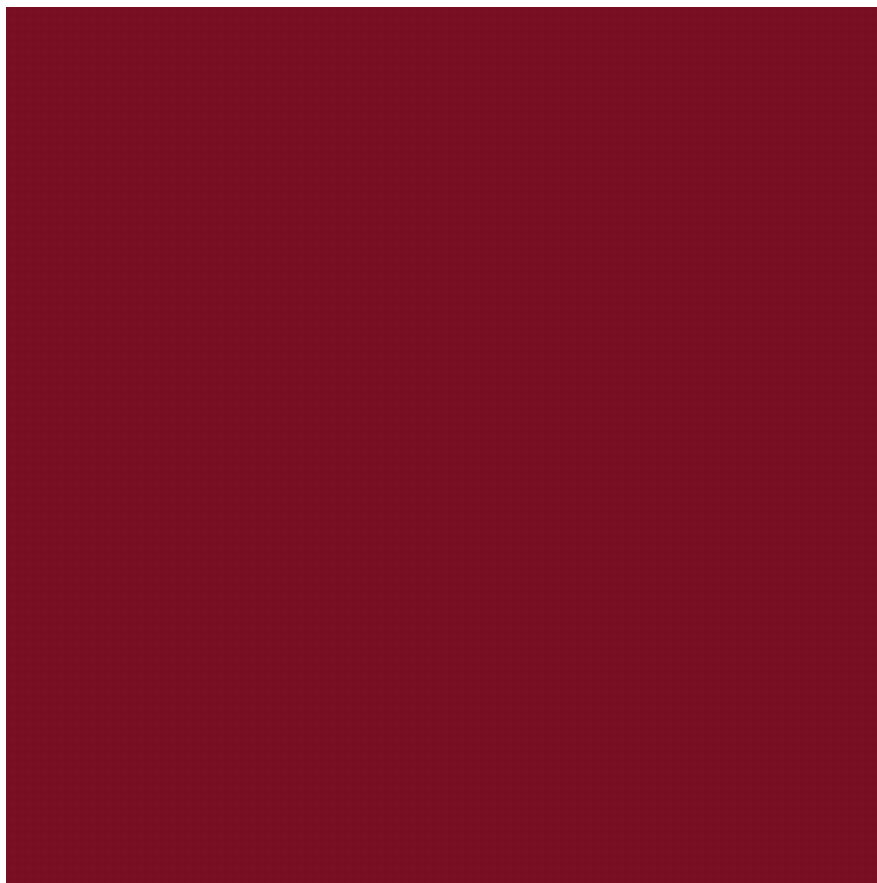
Toft har på CV'et blandt andet Dagbladet Børsen, Berlingske, Computerworld og DR, men hun har desuden mange års erfaring fra den "anden side af bordet." Gennem de seneste 15 år har hun været selvstændig, og blandt kunderne var Berlingske, hvor hun gennem 10 år førte bloggen Bizzen. Den opdateres dog ikke længere, men er stadig søgbar, hvilket ikke kun skyldes dækningen af teknologiudvikling og IT-politik, men også afdækningen af flere erhvervshistorier. Nogle

erindrer måske, at bloggen var et væsentligt redskab, da Dorte Toft pusede Stein Bagger i nakken.

Dorte Toft er medforfatter til bøgerne "Bedrag – IT Factory, grådighed og magtsyge" og "Lykkelig i Nørderland – Hvem bygger fremtiden?". Begge udkom på Gyldendal i 2009. En lille bog med titlen "Magtkampens A-Z", skrevet under pseudonym, er det også blevet til.

Del gerne hendes indlæg, hvis du finder det interessant nok.

M E S T L Æ S T E

Mobbekultur i militæret? Du tilhører nok ikke målgruppen

